

DE LA PEGAS LA CALUL FECIORULUI

Adina HULUBAȘ

Funcția ceremonială și acut augurală a colindelor românești așază perioada intermediară dintre ani, expusă altminteri invaziilor nefaste, sub protecția binelui asigurat cel mai adesea de cultul soarelui. Asemeni zilei care începe să crească după solstițiul de iarnă, viața omului tradițional va prospera, dar nu oricum, ci prin repetarea gesturilor arhetipale. Imitându-i pe zei prin mijlocirea textului poetic, flăcăii regenerează universul însuși, trecând în același timp, printr-o probă de foc a existenței proprii: inițierea în statutul de potențial mire.

Clasificată de Monica Brătulescu sub numele *Voinic chipeș călare (IV)*⁷⁰, colinda ce urmează și variantele ei oferă un neașteptat spectacol de miracole: „Sus pre apa Jiului, / Domn din cer! / Vin coconi de-ai Diiului / Și de-ai Diamantului, / Dar nainte cine-mi vine? / Vine...(cutare), Făt-Frumos, / P-un cal negru mângâios, / Vine, calul tot jucând, / Tot jucând și nechezând, / La părinți tot mulțămind, / Ce bun cal de-ncălicat, / Bune haine de-mbrăcat. / Calcă calu-n câmpu roșu, / Câmpu roșu și-nverzește, / Voinici cai că-mi priponește; / Calcă calu-n văi adânci, / Văi adânci și apa cură, / Voinici cai că mi-i încură; / Calcă calu-n piatră seacă, / Piatra seacă se-mplinește, / Voinici cai că-mi potcovește, / Cu potcoave de argint / Cum nu s-a mai pomenit”¹. Voinicul din acest tip de colindă pare să se întoarcă în contingent în urma unei incursiuni în Timpul sacru, căci textele ce dezvoltă acest motiv al vivificării naturii se deschid toate cu o dimensiune eterică: „Ce mi-e negru sus, pă cer?”², „Ce zboară, zboară, / Pe lângă ceruri?”³, „Sus, mai sus, pe lângă cer”⁴ sau într-o formă poetică mai recentă: „Sus, în poarta raiului”⁵.

Drumul inițiativ pe care revine eroul acestor texte conține explicația pentru abilitățile ieșite din comun ale perechii cal – călăreț.

¹ Petru Caraman, *Literatură populară*. Antologie, introducere, note, indici și glosar de Ion H. Ciubotaru, în *C.A.F.*, III, 1982, p. 32.

² *Ibidem*, p. 29.

³ *Ibidem*, p. 30.

⁴ B. P. Hasdeu, *Opere*, vol. V, *Folclor literar*, tom I, *Folclor tradițional în versuri. Soarele și luna*, vol. 1, *Texte*, Ediție critică, prefață, note, comentarii, variante și indici de I. Opreșan, București, Editura Saeculum I. O., 2002, p. 141.

⁵ Const. Brăiloiu, Sabina Ispas, *Sub aripa cerului. Comentarii etnologice asupra colindei și colindatului*, București, Editura Enciclopedică, 1998, p. 222.

Cerul unde apare voinicul înainte de a înfăptui gesturile magice reprezintă spațiul privilegiat al zeilor și al eroilor trecuți prin „rituri de ascensiune celestă”⁶. „Intrarea în scenă” singură trădează așadar, natura superioară, în sens transcendențial, a tânărului, iar textul ce urmează nu face decât să dezvolte și să exemplifice această trăsătură. „Simplul fapt de a fi «înalt», de se afla «sus», echivalează cu a fi «puternic» (în sensul religios al cuvântului) și a fi, ca atare, saturat de sacralitate”⁷; cum anume a atins Făt-Frumos din colindă acest statut ne pot explica alte colinde de fecior, unele balade și basme.

Traseul inițiativ cunoscut din aceste specii literare debutează întotdeauna cu o rupere de lume figurată de un drum părăsit, „cu negară acoperit”, pe care pășește singur neofitul. Ajuns în spațiul frontieră, la limita Cosmosului și în momentul de unde începe timpul, el înfruntă monstrul ce întrupează Haosul. Victoria asupra tenebrelor se certifică numai printr-o revenire în universul ordonat pe care l-a salvat de distrugerea periodică, și care îi recunoaște statutul de inițiat. Mai mult decât atât, orațiile de nuntă redau același traseu descendent, ca argument al inițierii anterioare pețirii: „Ș-am vânat țara de sus, / Despre apus, / Până caii au stătut / Și potcoavele-au căzut. / Și-ncepurăm / De vânarăm / Munți cu brazî și fagii, / Dealurile cu podgoriile, / Luncile cu florile / Și satele cu fetele”⁸. Nunta este fărâma permisă de Creație și punctul *terminus* al inițierii într-o clasă de vârstă, după cum a fost ea numită în studiile de specialitate.

Flăcăul vine în lumea cunoscută aproape zburând și în fruntea unei suite nobile: „Cam în soare, / Cam pe mare, / Cam pe lângă cer, / Zboară-un cârd de porumbei. / Și nu-i cârd de porumbei, / Ci-i stobor de mari boieri”⁹. Versurile conțin două elemente fundamentale pentru această apariție cu filiații arhaice: solarul și afinitatea cu apa.

Solaritatea perechii mitice este susținută de indicii morfologice și stilistice, precum și de efectele concrete pe care atingerea calului le are asupra naturii. De fapt, toate detaliile ținutei eroizante aparțin armăsarului care este de cele mai multe ori galben, iar harnașamentul său orbește: „Și-i N. pe-un cal galben, / Pe-un cal galben, alb de spume. / Și nu-i

⁶ Mircea Eliade, *Tratat de istorie a religiilor*. Cu o Prefață de Georges Dumézil și un Cuvânt înainte al autorului. Traducere de Mariana Noica, București, Editura Humanitas, 1992, p. 56.

⁷ *Ibidem*.

⁸ Silvia Ciubotaru, *Nunta în Moldova. Cercetare monografică*, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, 2000, p. 233.

⁹ Const. Brăiloiu, Emilia Comișel, Tatiana Gălușcă-Crișmariu, *Folclor din Dobrogea*. Studiu introductiv de Ovidiu Papadima, București, Editura Minerva, 1978, p. 74-75.

galben *din făptură*”¹⁰, „Călare pe Gălbioru; / Înota șeaua în aurelu / Și scărițe-n argințelu / Și frâulu în rostogolu”¹¹, „Călușelu-i ungurel, / Cu șeaua de haurel, / Cu frâangi late-nțărnustrate, / Cu scări dalbe-n turnuri fapte, / Cu presuri, cu presurele, / Cu perna cu floricele, / Cu frâul cu stragatie / Cu biciul cu măciulie”¹². Ființa și nu făptura calului emană energia luminoasă, cel dintâi lexem având în plus conotația depășirii unei durate ce distruge prin trecere. Un cal galben „din făptură” nu a parcurs decât drumuri prin imediat, în timp ce Gălbioru este un *heliodromus*. El este consacrat, la fel fiind și călărețul lui, de care nu-l putem separa, căci orice „ajutor năzdrăvan” poate fi considerat o exteriorizare a capacităților eroului¹³. În psihanaliză, calul se identifică cu instinctualitatea *id*-ului, în timp ce călărețul lui reprezintă Eul rațional. Numai împreună cele două forțe pot ctitori lumea și destinul personal.

Flăcăul se conturează ca „un succedaneu al soarelui”¹⁴, întrunind toate trăsăturile unui zeu. Destinul său are în spate zona „obscură” a inițierii, necesară, potrivit lui Mircea Eliade, atunci când se vorbește despre eroi solari. Cealaltă condiție enunțată de istoricul religiilor, ca lumea să fie salvată sau reînnoită de protagonist¹⁵, se confirmă într-o formă artistică impresionantă. Calul, pe de altă parte, a fost încă din epoca bronzului considerat hierofanie a soarelui. Apollo, Mithra, Helios, Ilie sunt, cu toții, reprezentați în memoria mitologică în care trase de cai implicit uranieni. Textul popular exemplifică clar atributele solare: „Calul calcă-n piatră seacă, / Piatră seacă *poleiește*, / Boeri caii-și potcovește, / Cu potcoave de argint-î / (...) Calul calcă-n piatră seacă / Piatra seacă *poleiește* / Boeri caii s-adăpară”¹⁶. Alchimia nefirească a pietrei și descoperirea apei, asemenea lui Pegas, sunt precedate de un efect vizual. *Dicționarul limbii române* (DLR) atestă pentru verbul *a polei* capacitatea de „a învălui într-o lumină aurie sau argintie, a face să strălucească”. Solaritatea radiantă a perechii cal – călăreț reordonează lumea, punând-o din nou pe făgașul ei vital. Galben și stăpânul său cumulează așadar, puterile vegetaționale cu cele solare, asemeni zeilor supremi de pretutindeni. Efectul de iluminare ce precedă

¹⁰ Tudor Pamfile, *Crăciunul*. Studiu etnografic, București, Librăriile Socec & Comp și C. Sfetea, 1914, p. 95.

¹¹ Const. Brăiloiu, Emilia Comișel..., *op. cit.*, p. 76.

¹² Petru Caraman, *op. cit.*, p. 29-30.

¹³ V. I. Propp, *Rădăcinile istorice ale basmului fantastic*. Traducere de Radu Nicolau, prefață de Nicolae Roșianu, București, Editura Univers, 1973, p. 202.

¹⁴ Silvia Ciubotaru, *Elemente de mitologie solară în colindele române*, în *A.M.E.M.*, vol. II, 2002, p. 59.

¹⁵ Mircea Eliade, *op. cit.*, p. 150.

¹⁶ Adriana Rujan, Costin Alexandrescu (coordonatori), *Colinde și obiceiuri de iarnă din Argeș – Muscel*, Pitești, Editura Paralela 45, 1998, p. 116, culeg. Gh. Vrabie.

mutația materiei accentuează aura sacră a „performerilor” și este un alt semnal stilistic al hierofaniei. Aurul din care este făcută șeaua, scările „dalbe” de argint și calul alb de spume egalează în strălucire astrul diurn, coborât parcă pe pământ pentru a elibera fertilitatea pământului.

Mersul în fruntea alaiului format din boieri denotă recunoașterea socială a virtuților flăcăului și, în același timp, creează așteptarea unui *mysterium*. „Stoborul de mari boieri” poate fi și o proiecție ficțională a auditoriului colindei, dacă revenim în timpul istoric al spunerii. Gospodarii și locuințele lor sunt adeseori ridicate la proporții hiperbolice, cu rol propițiatoriu. Magia cuvântului se potențează în falia temporală dintre ani și formulele augmentative au puterea de a asigura bunăstarea pentru întreg ciclul următor.

„Stoborul de boieri” este, în unele variante, un *stol*. Iradierea naturii celeste a flăcăului călare face ca întregul alai să pară că zboară, și, o dată cu iluzia coborârii din înalțuri, boierii (gospodarii colindați) preiau energiile revigorante dobândite pe celălalt tărâm de erou. Reverența cu care acesta este tratat după fiecare act magic confirmă ideea enunțată de etnologi, potrivit căreia acest Făt-Frumos reprezintă de fapt un zeu vegetațional. Mulțumirea rituală are, în variantele cercetate, două forme: cea dintâi, mai rară, vine din partea flăcăului pentru părinții săi, după cum am văzut în colinda citată la început. Observăm că acolo unde apare recunoștința pentru „calul bun de-ncălecat”, culoarea bidiviului este negru, și, în unele variante, Negru este băgat în „grajd de piatră”, după jocul lui măiestru deasupra pământului. Sunt acestea argumente pentru ipoteza că acest cal, nu și Gălbioru, constituie un dar psihopomp, de natură htoniană. El este moștenit de la Strămoș, ca identificare a întemeietorului de neam, și de aici grija pentru grațitudine și modul în care este păstrat calul: în mineralul din care provine.

Modalitatea cea mai frecventă a mulțumirii îndatorate se adresează însă flăcăului și, prin extensie, părinților lui. Boierii provoacă prin această formă de adorație repetabilitatea gestului ce reînnoiește lumea: „Mulți lui i-au mulțumit, / Lui și la părinții lui; / El de mulțamita lor, / Iar pe Galben se-arunca / (...) Lui Gheorghe i-au mulțumit. / Lui Gheorghe și la părinți de-ai lui. / El de mulțamita lor / Luă calul din obor; / Galben sare de răsare”¹⁷. Fragmentarea parcă în acte din unele variante, beneficiarii direcți transsubstanțializați în text drept boieri și gesturile cu efect dramatic („Cruce cu dreapta-și făceară, / Picioru-n scară-l puneară”¹⁸) întăresc efectul

¹⁷ Const. Brăiloiu, Emilia Comișel..., *op. cit.*, p. 75.

¹⁸ Petru Caraman, *op. cit.*, p. 30.

dramatic al colindei ce se desfășoară alert în fața ochilor.

Cuplul mitic om – animal corespunde întru totul modificării universale a percepției asupra Creatorului, caracterizat în mentalul societății agricole de „dinamismul, intensitatea și dramatismul figurilor atmosferice – fertilizante – vegetale”¹⁹. Jocul năzdrăvan al calului subliniază aura de „Fecundator” (Mircea Eliade) al gliei: „Și-unde-l strânse / Și-unde-l frânse, / Calul sare și răsare, / Sare-n vânt, sare-n pământ”²⁰. O dată în plus, astrul vieții apare sugerat în text de atributele șargului. Înălțimea saltului ce îi permite să revigoreze câmpii, crânguri, munți și stei seci, precum și efectul luminos al apariției lui (*răsare*), pregătit deja de portretul strălucitor, ne convinge că avem în față calul lui Mithra sau al lui Sol Invictus. Soarele apare adeseori figurat și de o pasăre (alternativ cu un armăsar în *Rig-Veda*), mai exact de șoimi în *Atharva Veda*²¹, dar și în colindele românești. Coexistența celor două simboluri solare, vizibilă și în textele aflate în discuție, din metafora negată a zborului, face să transpară evoluția imaginarului arhaic. Fenomenul are o extindere asiatico-europeană, după Propp, calul înaripat luând locul păsării măiastră în basme, nu fără a păstra și funcția de călător între lumi și ghid²². Rapiditatea cu care se deplasează și frumusețea lui nobilă s-au suprapus fără efort ajutorului eteric al păsărilor divine.

Jocul nefiresc al calului mai apare în colindele de față mare, în care, în fața cetății fetei, flăcăul își plimbă bidiviul nu „cum se joacă”, ci „după soare cum răsare”. Este un act dificil, de încordare și măsurare a tăriei celor doi: cal și călăreț ce-și arată unul altuia că pot acționa ca o entitate. Jocul de aici are același rol de probă inițiativă și ar putea fi ușor obiectul descrierii lui Paul Valery, și el impresionat de eleganța calului, asemuit cu o „dansatoare aeriană”²³. Ghidarea propriu-zisă a zeului vegetațional zoomorf apare într-o singură variantă: „Și mi-l frânge, și-l cofrânge, / Și din gură așa-i zice: / – Calcă-mi ici, calcă-mi colea, / Calcă-mi ici în piatra seacă / Piatra seacă apă lăsa”²⁴. Restul textelor prezintă perechea cu puteri divine ca o singură ființă, în deplină armonie: forțele *id*-ului, depozitare ale esențelor vitale, sunt conduse de rațiunea ordonatoare. Dirijarea este

¹⁹ Mircea Eliade, *op. cit.*, p. 131.

²⁰ Petru Caraman, *op. cit.*, p. 30.

²¹ Silvia Ciubotaru, *Elemente de mitologie solară...*, p. 57.

²² V. I. Propp, *op. cit.*, p. 206.

²³ Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, *Dicționar de simboluri. Mituri, vise, mistere, obiceiuri, gesturi, forme, figuri, culori, numere*, vol. I, București, Editura Artemis, 1994, p. 233.

²⁴ Grigore Crețu, în *Folclor din Oltenia și Muntenia*, ediție îngrijită de Aureliu Milea și I. Stănculescu, prefață de Ov. Papadima, București, Editura Minerva, 1970, p. 68.

sugerată, însă peste tot la nivel morfologic de verbul *a frânge*, al cărui sens atestat în *Dicționarul limbii române* include și actul de „a zmunci deodată frâul, spre a face calul să se întoarcă înapoi”. Mișcarea bruscă se augmentează și cu sensul popular al lui *răsare*: „a sări (în picioare), a se sălta, a tresări”. Captarea energiilor vitale în acest ceremonial cere efort și virtuozitate, dar feciorul călare este deja cunoscător al ritmurilor materiei.

Putem așeza la originea dezvoltării acestui motiv al revigorării bruște mitul lui Pegas, care este cel dintâi dintre caii cunoscuți pentru descoperirea izvoarelor. Calul este deopotrivă imagine celestă și catalizator al ploilor. În Africa, procesiunea de invocare a precipitațiilor are ca obiect ritual un cal de lemn, iar mitologia greacă îi atribuie lui Pegas rolul de transportor al fulgerelor și tunetelor lui Zeus, întocmai cum, în mentalitatea populară românească tunetele sunt provocate de „carul Sfântului Ilie”. După Pausanias, Pegas este responsabil pentru ivirea izvorului Hippokrene, a cărui apă induce inspirația. La fel ca el, calul feciorului „calcă-n piatră seacă” și o crapă în patru, număr al lumii fenomenale, reprezentată de punctele cardinale. Cele patru râuri ce pornesc din Eden și prind pământul în curgerea lor sunt, într-o variantă, iscate tot de acțiunea calului: „Piatra sacă-n patru creapă, / Patru izvoarele-m pleacă”²⁵. Apa scoasă la iveală e destinată nu doar poezilor, ci și boierilor care asistă la ritualul propițiatoriu, de unde și grija lor pentru a mulțumi flăcăului inițiat în taina celor dintâi eroi civilizatori. Colinda asigură așadar, gospodarilor colindați bunăstarea primară: apă suficientă, umbră bogată în crâng, câmpuri mănoase „Unde-și calcă munți pârliti, / Munți pârliti tare-nverziți: / Ca să-și pască Relu calu, / Ș-al lui ș-al cestui boier”²⁶. Tocmai identificarea precisă a beneficiarilor (*boieri*, cel mai adesea, dar și *sărmani* sau *văduve* într-o variantă) asigură revărsarea fertilității fără întârziere.

Pegas reprezintă forța de a elibera viziunile creatoare – în lipsa aripilor, dar păstrând semnificația zborului, calul din colinde descătușează energiile fecunde ale pământului, pentru că a înglobat puterile uraniene, chtoniene și cele asupra apelor, fără de care vegetația ar dispărea: „Când mi-l strânse și mi-l frânse, / Galbenu-mi sare și-mi răsare / Galbenu sare în câmpu pârlitu, / Câmpu pârlitu mi-e odrăslitu, / Mari boieri că ș-au priponitu. / Care cum își priponea / Tot lui (cutare)-i mulțumea; / Galbenu îmi sare și-mi răsare, / Galbenu sare-n codru uscatu. / Codrule uscatu, frunză mi-ai datu!”²⁷.

²⁵ Const. Brăiloiu, Sabina Ispas, *op. cit.*, p. 222.

²⁶ Traian Herseni, *Colinde și obiceiuri de Crăciun. Cetele de feciori din Țara Oltului (Făgăraș)*. Ediție, prefață și glosar de Nicolae Dunăre, București, Editura „Grai și suflet – Cultura națională”, 1997, p. 293.

²⁷ Const. Brăiloiu, Emilia Comișel..., *op. cit.*, p. 76.

Perechea cal – călăreț poate să provoace, dar și să grăbească evoluția naturii: „Cal bun sare în crâng înverzit, / Crâng înverzit și odrăslit, / Mari boieri caii-și pășteau, / Tot lui...(cutare) îi mulțumea”²⁸ sau să revigoreze doar prin privire, atribut al divinității supreme: „Câmp pârlit, când l-au văzut, / Mai frumos că mi-a-nverzit”²⁹. Sintaxa versurilor valorifică dinamismul construcțiilor eliptice. „Crângul era înmugurit, dar nici bine nu a sărit calul în el, că a și dat crengi noi” ar fi enunțul care, pierzând puterea de evocare egală în valoare cu „spectacolul” însuși, ar explica ritualul vegetațional. Același rol de mărire a vitezei de derulare a discursului poetic o are și inversiunea, accentul căzând pe obiectul transformării („câmp pârlit, când l-au văzut”), pe statutul inițial al materiei. Timpurile verbale așează în opoziție prezentul etern al gestului arhetipal și receptarea lui, iremediabil marcată de timp și de trecere: „Calul *calcă*-n văi adânci, / Văi adânci și răcoroase; / Boieri caii-ș *adăpase*; / Calul *calcă*-n piatră seacă / Piatra seacă poleiește / Boieri caii ș-*adăpara*”³⁰.

Unele texte oferă o explicație cutumiară pentru relația atât de strânsă între cal și fecior. Cerându-i-se să-și vândă companionul, „Pentru unul să-ți dăm doi”, voinicul răspunde: „Nu mi-e calul de vânzare, / Nașul mi l-a dat la botăgiune / Să-mi fie și de cununie, / În brațe cu-a mea soție. / A gonit o fată mare / Fata mare / A lui să fie, / În brațe-o ție”³¹. Traseul inițiativ revine și mai clar prin unificarea celor două momente: înnoirea Lumii și căsătoria. Alături de „paharul de zile mari”, din aur, calul reprezintă darul ritual al părintelui spiritual, dar la care nu se poate renunța, nici în favoarea lui Dumnezeu însuși, după cum știm din unele colinde. Destinația calului năzdrăvan, care a perfectat și lărgit abilitatea lui Pegas, este în fapt descoperirea soției potrivite pentru fecior. „Goana” are valori intertextuale, căci trimite la colindele tip 67, *Ciutalina, ciuta fără splină*, în care voinicul urmărește o căprioară, ca transformare totemică a fetei de măritat. O altă sugestie duce din nou spre orațiile de nuntă în care voinicul cere insistent ca părinții miresei să elibereze „vânatul” urmărit. Mai abscons este simbolul acesta când primii beneficiari ai apei descoperite sunt fetele transfigurate cinegetic: „Unde-și calcă izvor seci / Izvoare să izvorască, / Să-și adape Năică (x) calu, / Să-și adape *ciutele*, / Ciutele și leleve”³².

²⁸ Petru Caraman, *op. cit.*, p. 31.

²⁹ Const. Brăiloiu, Emilia Comișel..., *op. cit.*, p. 75.

³⁰ Adriana Rujan, Costin Alexandrescu..., *op. cit.*, p. 116.

³¹ Const. Brăiloiu, Emilia Comișel..., *op. cit.*, p. 75-76.

³² Traian Herseni, *Forme străvechi de cultură poporană românească*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1977, p. 228.

O altă conotație inițiatică pe care o împart Pegas și calul feciorului vine din trecutul fiecăruia. Amândoi au învins un monstru; Pegas, călărit de Bellerophontes, și împreună cu acesta, ucide pe Himaira, monstru tricefal de natură ofidiană, care are un corespondent în seria aparițiilor terifiante din folclorul literar românesc. În colindele de fecior, calul este părtaș la anihilarea leului ca întrupare a Haosului, iar în baladele fantastice eroii călareucid pe Sâla-Samodiva, atemporală în grozăvia ei, Șarpele cosmic ale cărui urme au rămas întipărite în relieful țării, Scorpia și alte figurări zoomorfe. Și Pegas și Negru / Gălbioru au în spate o inițiere de tip eroic, al cărei hierofant au fost.

O dată încheiat ritualul în urma căruia boierii, *id est* oamenii înșiși, se vor bucura de binele la care aspiră, urmează o altă secvență ceremonială, din nou cu rol propițiator: „Cal bun sare și răsare, / Cal bun sare-n pode d-aramă, / Pod de-aramă zărnăiară / Și hăutul se ducea / Pe la măicuța sa. / Și măicuța lui... (cutare), / Ea de veste că prindea / Și-nainte le ieșea, / Cu-n colac de grâu curat, / Pe colac vadră de vin, / Din colac parte ne fac, / Din bun vin numescu-le-au”³³. Fânul cu flori oferit în alte variante calului, pâinea și vinul au caracter de ofrandă pentru eroul solar. Jocul în buiestru, călcarea pământului secătuit și consumarea darurilor de către protagoniști garantează belșugul la care va lua parte colindătorul însuși, precum și întreaga umanitate. O marcă stilistică reperabilă în întreg folclorul literar românesc o reprezintă podul din aramă (argint, aur) care separă lumea esențelor de cotidian, sacrul de profan. Metalul, apotropaic prin sine, alungă spiritele rele și prin zgomotul produs de săritura calului, iar „eternul început” al duratei se deschide sub cele mai bune auspicii.

Abstract

The study focuses on a specific type of carols which is sung to the youngster about to get married. The traditional community attributes the intensity of heroic gestures to his life through the power of the ritual word. The carol protagonist has the ability to animate the still life by making his horse with distinct sun-like characteristics jump rhythmically and hit the earth. The mythical horse, Pegasus, discovered a river in the same manner. All the reading clues in the text, including the linguistic and poetical ones, depict a man-horse entity with supernatural powers; moreover, they imply details from other folkloric species that provide proofs for an initiation pattern.

³³ Petru Caraman, *op. cit.*, p. 31.